

E L S A     H E R M E L I N .

Midsommarafton 1903 i Stockholm föddes lilla Elsa Victoria Rosenblad. Det var ett litet, som man säger, förnämt barn, som då såg dagens ljus, förnämt till familj, arv och omgivning. Dåvarande kronprinsessan Victoria var en av hennes faddrar. I ett fint vildat hem fick hon sina första intryck. Sin skolbildning erhöll hon dels i Brummerska skolan i Stockholm och dels i pension i Schweitz.

I sinom tid fördes den unga flickan ut i Stockholms societeten, där hon råkade och valde sin make, dåvarande löjtnanten vid flottan, friherre Bengt Olof Hermelin. Som 24-åring stod Elsa brud och fick sitt första hem som gift i Karlskrona. Sedan Löjtnant Hermelin utträtt ur aktiv ~~militär~~ militärtjänst flyttades hemmet först under några år till Stocksund och därefter till den Rääfska gården Pulsjö. På våren 1939 installerade sig familjen, som då vuxit och blivit ganska stor, på det vackra Degla.

Många små barn kommo till världen och därmed ökades naturligtvis icke blott glädjen i hemmet utan även alltmera arbetsördan, omsorgerna och även bekymren för framför allt modern - husmodern.

Det Hermelinska hemmet var känt för sin gästfrihet. Vänner och släktingar kommo och foro och utom de egna barnen fingo även andra små under längre eller kortare tider vistas på Degla och draga fördel av lantlivet och de sunda levnadsregler, som där tillämpades. Vi frågade oss, hur kunde Elsa hinna och orka! Under dessa förhållanden var det som Bengt Olofs maka utveckledes till den Elsa Hermelin, som vi fingo lära känna och åt vilken vi gävo vår varma beundran och tillgivenhet. En rakryggad, orädd människa, lugn och litet tystlåten, lojal intill det yttersta, jämnviktig, ljus och god. Omistlig! I sin personlighets blomning gick hon bort, då hennes nionde barn föddes, den 7 november 1945.

Vid den familjehögtid vid vilken hennes minne hedrades, samtidigt som den minste moderlöse lille sonen döptes, gav ~~xxxxxxxx~~ Elsas make uttryck för den tanken att när en människa lämnar det jordiska livet efter att ~~han~~ ha fyllt en stor och värdig uppgift, då finnes särskild anledning att <sup>tacka</sup> den Högste, även om skiljsmässan för de närmaste är bedövande smärtsam. Huvudsaken är icke att vi leva länge utan att vi, den tid som gives oss, fylla våra uppgifter helhjärtat, oegennyttigt och med en god vilja.

Elsa Hermelin var en människa, som ur denna synpunkt fört ett ovanligt rikt, fullbordat liv, en människa som fördrat litet och givit mycket.

Gripenberg i juni 1947

*Jane Harsvold*